

Andragender, og Udvalget gør Indstilling angaaende de 9. Til Forsvarsministeren er henvist Betænkningens Nr. 3 og Nr. 27. Det første af disse Andragender er fra en afskediget Proviantforvalter H. Villumsen. Andrageren, der siden 1883 har været Underofficer i Hæren, blev i December 1903 afskediget efter af en Kassationskommission at være blevet erklæret for stedse udygtig til al Krigstjeneste, og han fik 500 Kr. i Pension. Straks efter blev han ansat som Proviantforvalter ved Københavns Søbefæstning med en Løn af 1,000 Kr. aarlig. I 1908 fik han sin Løn forhøjet til 1,140 Kr. og et aarligt personligt Tillæg af 360 Kr., men samtidig bortfaldt Pensionen. I 1914 maatte han gaa af paa Grund af Svagelighed og fik da sin tidligere Pension tilbage, da han ikke opfyldte Betingelserne for at blive pensioneret som Proviantforvalter. Han har indsendt forskellige Andragender til Forsvarsministeren om en aarlig Understøttelse, men har faaet Afslag. Da Udvalget imidlertid anser det for rimeligt, at han faar Pension efter sin sidste Lønning, foreslaar Udvalget at henvise Andragendet til Ministeren.

Det andet Andragende, jeg skal omtale, er Andragendet under Nr. 27 i Betænkningen fra Enke efter Kaserneunderofficer, fhv. Stabssergent A. J. Skaarup, Caroline Skaarup. Andragendet er en Forsnyelse af et i 1914 indgivet Andragende, om hvilket Folketinget ikke gjorde Indstilling. Kaserneunderofficer A. J. Skaarup har imidlertid været en meget dygtig og pligtopfyldende Underofficer, hvilket bevidnes i de mange Bilag, som følger med dette Andragende, ligesom han omtales paa det bedste af sine overordnede, og han, der døde af et Hjerteslag, opfyldte sin Pligt som Kaserneunderofficer til sin Død. Hans Enke har en lille Pension paa 349 Kr. 32 Øre. Hun er meget svagelig og har været det i mange Aar og faar ikke Hjælp fra nogen Side ud over et Legat paa 12 Kr. 66 Øre halvaarlig og 3 Kr. fra Dannebrogsmændenes Forening. Da lignende Understøttelse som den, her kan være Tale om at give, er bevilget ved tidligere Lejlighed paa Finansloven, indstiller Udvalget at henvise dette Andragende til Forsvarsministeren.

Indenrigsministeren (Rode): Paa Forsvarsministerens Vegne skal jeg modtage Udvalgets Forslag om Henviſning af disse Andragender.

Hermed sluttede Forhandlingen om dette Afsnit.

Indstilling Nr. 1 af Udvalget
vedtoges enstemmigt med 66 Stemmer.

Indstilling Nr. 7 af Udvalget
vedtoges enstemmigt med 65 Stemmer.

Til Forhandling sattes derefter den *Landbrugsministeren* vedrørende Indstilling, nemlig Indstilling Nr. 2 af *Udvalget*, Betænkningens Nr. 5 (se Tillæg B. Sp. 595).

Ordføreren (E. Rasmussen): Det Andragende, som Udvalget foreslaar at henvise til Landbrugsministeren, er fra Fru Gunnild Jørgensen, gift med Arbejdsmand S. C. C. Jørgensen af Tibirke ved Helsing. Andragerindens Mand, der var Arbejdsmand under Frederiksværk-Tisvilde Skovdistrikt, blev i Efteraaret 1913 ramt af en Træsplint i det ene Øje, og Andragerinden hævder, at Manden under Lægebehandlingen for den deraf opstaaede Øjenbetændelse blev sindssyg. Det fremgaar imidlertid ikke af Attesten fra Lægen, at Mandens Sindssygdом har Forbindelse med Ulykkestilfældet. Arbejderforsikrings-Raadet har derfor afvist Kravet om Erstatning, og Indenrigsministeren har stadfæstet denne Afgørelse. Andragerinden er imidlertid meget daarligt stillet, idet hun er henvist til udelukkende ved øget Arbejde at skulle forsørge sig og to Pigebørn paa henholdsvis 7 og 4 Aar, og da Manden mistede sin Arbejdsevne, medens han var i Statsskovvæsenets Tjeneste, og ikke er blevet arbejdsdygtig siden, idet han kort efter Ulykkestilfældet er blevet sindssyg, hvorfor han er anbragt paa Oringe Sindssygehospital, mener Udvalget, at Konen under disse Omstændigheder bør have en Understøttelse paa Finansloven, hvorfor Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til Landbrugsministeren, hvilket jeg herved anbefaler.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Jeg tager gerne imod denne Henviſning. Den paagældende Sag har været behandlet i Ministeriet igennem længere Tid og har passeret alle Instanser, Forsikringsraadet og Indenrigsministeriet, men da Raadets Erklæring lød paa, at Manden i Henhold til den bestaaende Lov ikke har